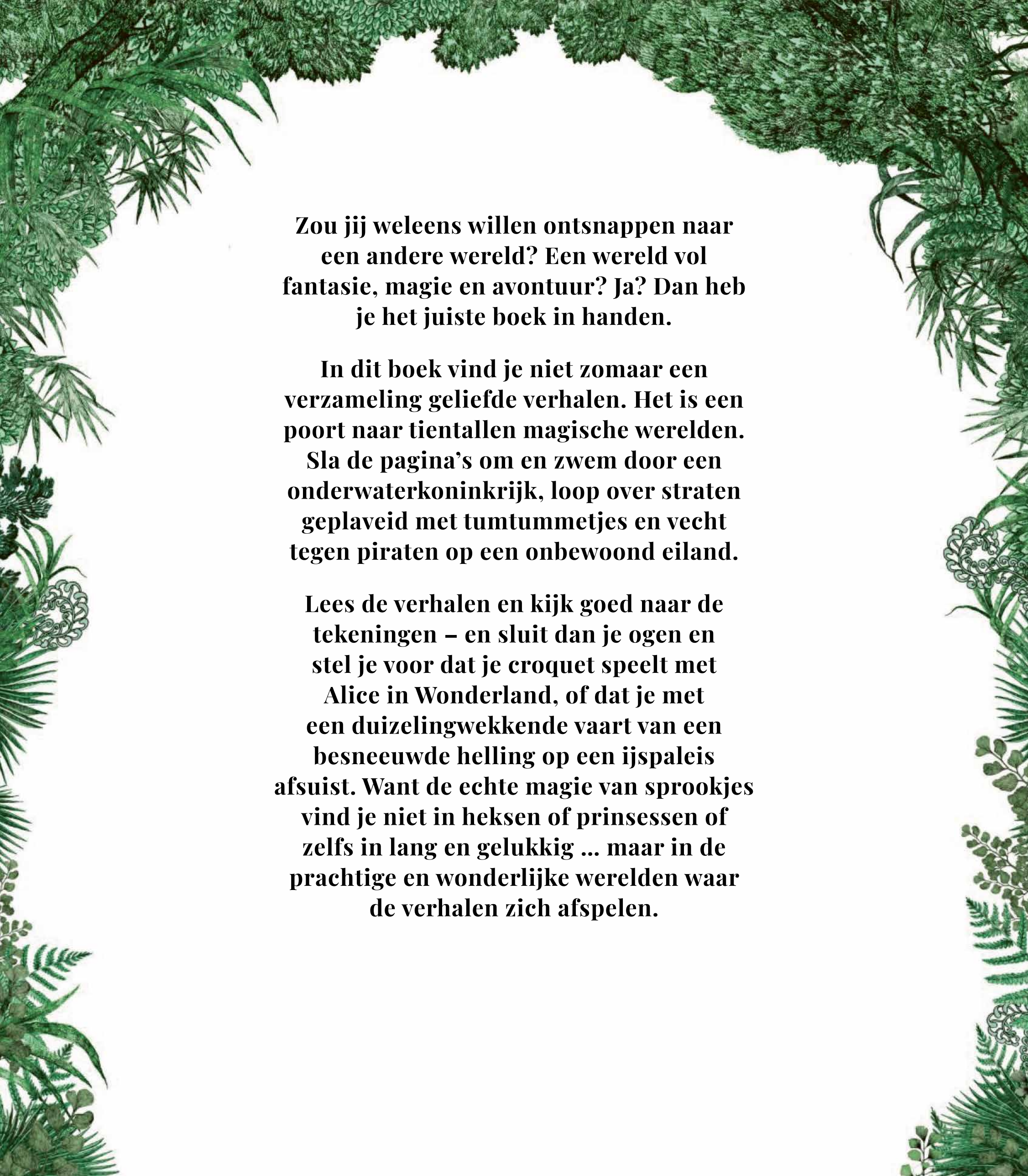

A decorative border of various green plants, including ferns and pine-like branches, frames the top, bottom, and sides of the page.

**Zou jij weleens willen ontsnappen naar
een andere wereld? Een wereld vol
fantasie, magie en avontuur? Ja? Dan heb
je het juiste boek in handen.**

**In dit boek vind je niet zomaar een
verzameling geliefde verhalen. Het is een
poort naar tientallen magische werelden.**

**Sla de pagina's om en zwem door een
onderwaterkoninkrijk, loop over straten
geplaveid met tumtummetjes en vecht
tegen piraten op een onbewoond eiland.**

**Lees de verhalen en kijk goed naar de
tekeningen – en sluit dan je ogen en
stel je voor dat je croquet speelt met
Alice in Wonderland, of dat je met
een duizelingwekkende vaart van een
besneeuwde helling op een ijspaleis
afsuist. Want de echte magie van sprookjes
vind je niet in heksen of prinsessen of
zelfs in lang en gelukkig ... maar in de
prachtige en wonderlijke werelden waar
de verhalen zich afspelen.**

Haal diep adem en sla de pagina om.
Welke magische wereld ga jij vandaag
bezoeken?

— Welkom —

IN EEN LAND
HIER VER VANDAAN...

INHOUD

08

De Kleine
Zeemeermin

40

Het
Jungleboek

74

De Sneeuw
koningin

16

Hans en
Grietje

48

De
Notenkraker

82

Robin Hood

24

Belle en
het Beest

56

Schateiland

92

Sneeuwwitje

32

Assepoester

64

De Tovenaar
van Oz

102

Alice in
Wonderland

De Kleine Zeemeermin

Op de bodem van de diepste oceaan, dieper dan mensen ooit kunnen komen, ligt het koninkrijk van de Zeemeermensen: Mertopolis. Daar beneden is het water zo blauw als de zomerhemel en groeien er kleurrijke zeewierwouden. Verstoopt in het hart van een van die wouden vind je een paleis met muren van parels en een dak van zilveren schelpen. Daar woont de Zeekoning Neptunus met zijn drie dochters: Athena, Kai en Lysandra.

Als je geluk hebt, zie je misschien een flits van de glimmende staart en glanzende haren van een zeemeermin die voorbijzwemt. En als je héél stil bent, hoor je misschien Lysandra, de kleinste zeemeermin, een geheimzinnig zeemeerminnenlied zingen.

Lysandra verlangde ernaar een echt mens te ontmoeten en om de wereld boven de golven met eigen ogen te zien.

Toen de drie dochters van de Zeekoning klein waren, speelden ze de hele dag verstoppertje met de vissen en verzorgden ze hun prachtige tuintjes. Athena, de oudste zus, had een tuintje vol schelpen. Kai, de middelste zus, had een tuintje in de vorm van een walvis. En Lysandra, de kleinste zeemeermin, vulde haar tuintje met schatten uit scheepswrakken. Het pronkstuk van haar verzameling was een beeld van een mensenjongen.

Lysandra verlangde ernaar een echt mens te ontmoeten en om de wereld boven de golven met eigen ogen te zien. Maar ze moest wachten tot de dag dat ze zestien zou worden. Elke avond, bij zonsondergang, namen haar zussen afscheid van haar en zwommen naar het wateroppervlak. Lysandra bleef dan achter in haar tuin, vurig wensend dat ze met hen mee kon. En elke ochtend, zodra haar zussen bij zonsopgang terugkeerden, smeekte ze hun om haar alles te vertellen – over de zoete geur van de bloemen en de grote, schitterende steden en vooral over de mysterieuze mensen, die benen hadden in plaats van een staart.

Eindelijk is de dag van Lysandra's zestiende verjaardag aangebroken. Haar familie overlaadt haar met de prachtigste cadeau's: een nieuwe koralen kam voor in haar haar en zeldzame en wonderlijke planten uit de tropische zeeën voor haar tuin. Maar ze heeft er geen oog voor. Ze heeft het veel te druk met aftellen tot het moment dat de zon achter de horizon zal verdwijnen. Na wat voelt als een eeuwigheid breekt het moment aan: de zee is net zo donker als de nachtelijke hemel en ze zwemt met haar zussen naar de oppervlakte.

‘Denk eraan dat je voor zonsopgang terug bent!’ roept Athena haar na. ‘Zeemeerminnen kunnen niet overleven boven water, in het zonlicht!’

Lysandra breekt door het wateroppervlak en haalt diep adem. Ze kijkt om zich heen. De lucht is inktzwart en bezaaid met sterren. Vlakbij vaart een zeilschip met gouden ramen, als kleine zonnen. Lysandra zwemt ernaartoe en gluurt door de ramen. Binnen ziet ze de mensen lachen en dansen en zingen. Echte mensen! Ze heeft nog nooit zulke prachtige wezens gezien. De allermooiste van allemaal is een prins met donkere ogen en een

‘Denk eraan dat je voor zonsopgang terug bent!’ roept Athena. ‘Zeemeerminnen kunnen niet overleven boven water!’

vriendelijke glimlach. Hij ziet er precies zo uit als het standbeeld in haar tuintje.

Maar dan – ROMMELEBOMMELEBOM – klinkt er een donderslag en plotseling breekt een enorme golf het schip in tweeën. Lysandra wordt door een golf meegesleurd en onder water geduwd. Ze zwemt gauw terug naar de oppervlakte en snelt naar het scheepswrak. Ik móét de prins redden, denkt ze. Maar de nacht is zo donker dat ze geen hand voor ogen ziet. Een bliksemflits verlicht de hemel en daar ziet Lysandra de Prins, die met zijn ogen dicht in het water drijft, koud en bewegingsloos.

Ze grijpt de Prins stevig vast en zwemt en zwemt door de woeste golven, op zoek naar het vasteland. De tijd begint te dringen. De zon komt al bijna op en ze moet vóór de ochtend thuis zijn ...

Na wat een eeuwigheid lijkt, wordt het water warmer en ondieper en eindelijk komt Lysandra bij een strand. Ze legt de Prins voorzichtig in het zand en zingt hem wakker met een zeemeerminnenlied. Haar adem stekt in haar keel wanneer ze zijn ogen ziet. Ze zijn net zo diep en mooi als de oceaan. Ze kan haar ogen niet van hem afhouden ... maar dan voelt ze de zon op haar huid en herinnert ze zich weer waar ze is. Ze moet naar huis.

De Prins komt overeind en reikt naar haar hand. ‘Wie ben jij?’ vraagt hij.

Maar Lysandra draait zich snel om en verdwijnt in de golven, voor de zon haar huid kan verbranden.

In het paleis van de Zeekoning vertelt Lysandra haar zussen honderduit over de Prins. Haar hart doet pijn van verlangen naar hem.

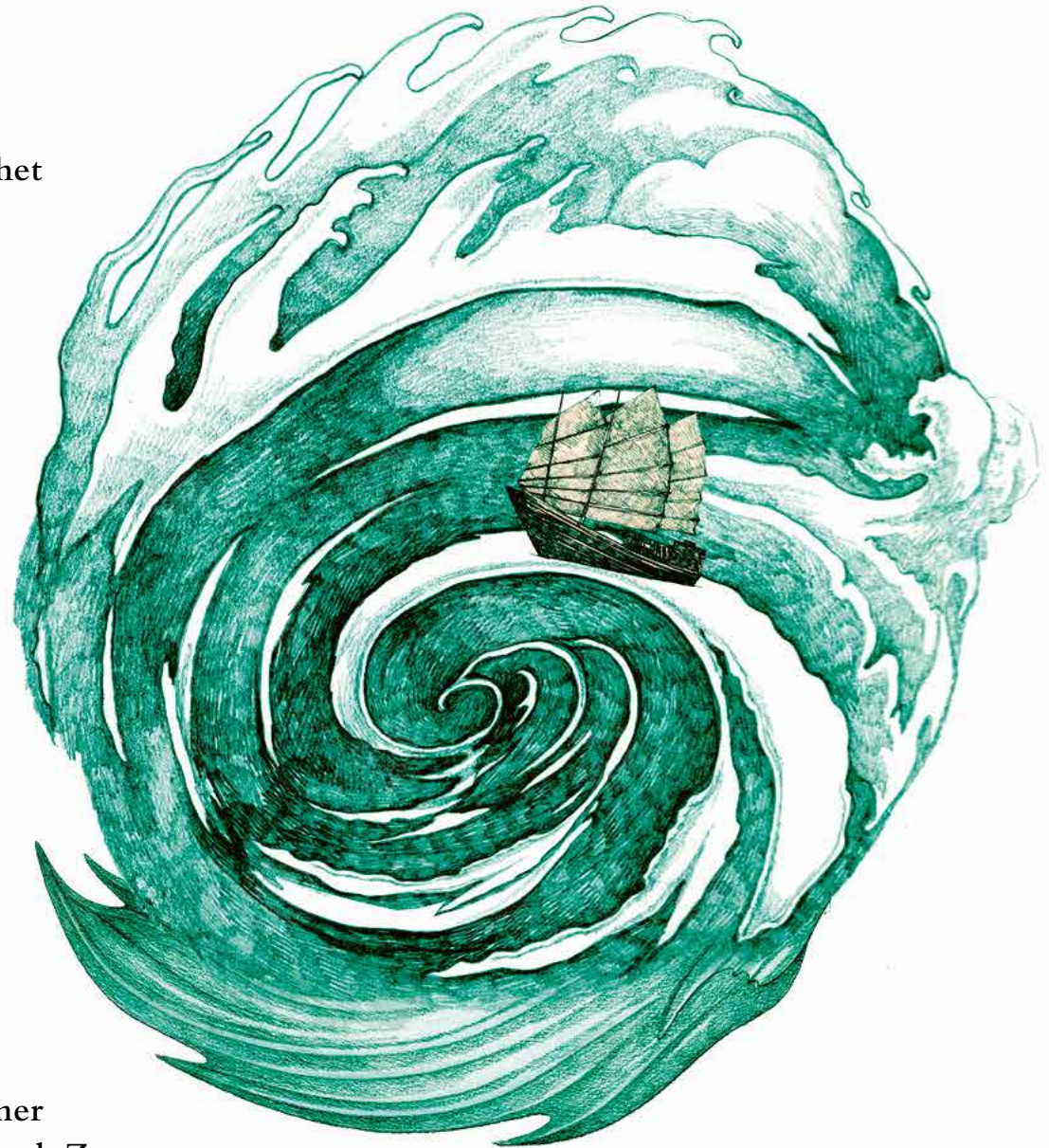
‘Vergeet hem toch,’ zegt Athena.

‘Er is zo veel moois op deze wereld,’ zegt Kai. ‘Verspil je tijd niet aan een jongen!’

Maar Lysandra is verliefd.

Plotseling lijkt de oceaan maar saai en kil. Ze verlangt naar het zachte briesje op haar huid en de warmte van de zon op haar gezicht. Ze wil het vreemde mensenvoedsel proeven en dansen op de muziek van een strikkwartet. En liever nog dan dat alles wil ze bij de Prins zijn.

Op een nacht glipt ze weg bij haar zussen en zwemt ze naar het koudste, donkerste gedeelte van de oceaan, waar niets ooit wil groeien. Daar vindt ze een grot die helemaal bedekt is met slijm, en

‘Er is zo veel moois op deze wereld,’ zegt Kai. ‘Verspil je tijd niet aan een jongen!’
